

CAPUT VII.

AN EFFICAX AUXILIUM ILLUD SIT QUOD PHYSICE ET EX SE VOLUNTATEM PRÆDETERMINAT, PROPONITURQUE SENTENTIA ID AFFIRMANS.

1. Quoniam auxilium efficax ad hoc datur, ut voluntas consentiat, et non solum velle possit, sed etiam ut determinate velit id ad quod per tale auxilium movetur, ideo efficacia ejus videtur consistere in vi quadam determinandi voluntatem ad volendum; inquirimus ergo an sit ita, et quomodo possit intelligi, et cum libertate conjungi. Docent enim quidam Theologi efficaciam hanc consistere in vi quadam prædeterminandi voluntatem ad consensum. Dicitur autem solet hæc physica prædeterminatio, ut supra libro primo notavi, quia per physicam aliquam causalitatem, vel effectivam, vel formalem, ita indifferentiam voluntatis coarctat, ut sub illa determinatione existens, et in sensu (ut aiunt) composito, non possit non consentire ad illum actum ad quem prædeterminatur. Quem sensum et declarationem physice determinationis præ oculis habere necesse est, ut in progressu disputationis nemo possit ambiguis vocibus tergiversari, et rationes eludere. Nam, ut in voce determinationis et usu ejus non sit ambiguitas, additur illa particula *physice*, ut denotetur hanc determinationem esse omnimodam, et ex intrinseca ac propriissima causalitate ortam; atque adeo esse talem, ut nullo modo permittat voluntatem extra illam determinationem tendere, ut sic dicam. Alioqui, si determinatio ponatur, et non in hoc sensu, contra illam nunc non disputamus. Erit enim illa ad summum determinatio moralis, neque explicari poterit, in quo a morali distinguatur, si non sit talis determinatio, ut in voluntate non sit potestas resistendi illi; nam, si solum esset quædam inclinatio cui voluntas non solet resistere, quamvis possit, ad summum esset determinatio moralis, de qua postea videbimus.

2. Bannez, 1 p., quæst. 14, art. 13, ad 1, 2 et 3, quæst. 19, art. 8, q. 22, art. 4, quæst. vigesima tertia, art. tertio et quinto. — Cumel, eisdem locis, 1 p., et 1. 2, quæst. 121. — Est igitur sensus illius sententiæ, Deum, in omnibus operibus gratiæ, prædeterminare physice voluntatem nostram ad consentiendum, quodam auxilio, et speciali motione ita ef-

ficaci, ut, ea posita, necessaria consecutione sequatur consensus voluntatis, non ex aliqua præscientia Dei, vel extrinseca suppositione, sed ex propria vi et efficacia talis motionis, vel auxilii, cui in sensu composito, id est, supposita tali motione gratiæ, voluntas resistere non potest. Quod auxilium ita esse dicunt necessarium ad supernaturalem consensum, ut sine illo impossibile sit voluntatem actum supernaturalem efficere. Quamvis enim (ut supra libr. 1 notavi) auctores hujus sententiæ interdum contentur effugere hæc verba, *non potest*, seu *impossibile est*, etiam facta compositione et suppositione auxilii efficacis, tamen, revera, hic est sensus eorum; neque aliud possunt consequenter dicere, supposito modo efficacis auxilii, quem ipsi ponunt; atque ita interdum vel inviti id exprimunt. Unde M. Bannez, 1 p., q. 23, art. 5, circa 6 et 7 concl., impugnans quamdam Javelli opinionem, argum. 5, cum dixisset Deum operari in nobis omnem bonum usum liberi arbitrii, secundum prædestinationem divinam, ad declarandum suum sensum in his verbis subdit: *Sed dicunt aliqui se non posse intelligere, quomodo actus humanus sit prædeterminatus et prædefinitus a divina providentia, a qua necessario sequitur ille actus ex tali causa, necessitate consequentiæ, et non consequentis. Quin potius ipse actus consequens, ut ex tali causa efficacissima, et infinitæ virtutis accipit libertatem, participatam quidem ex divino libero arbitrio, movente liberum arbitrium creaturæ fortiter et suaviter, juxta modum suæ naturæ; in solutione vero ad 7 ejusdem Javelli, eandem doctrinam repetens, ait: Neque effectus divinæ voluntatis impediri potest a voluntate nostra (ecce, non potest), sed necesse est necessitate consequentiæ et suppositionis, quod voluntas nostra sequatur efficacem Dei directionem et concursum; si ergo est necessitas ex tali suppositione, impossibile est ut, illa posita, non sequatur voluntatis consensus; unde paulo inferius interpretans Concilium Tridentinum, ait: Sic Concilium loquitur de auxilio efficaci, quo homo justificatur, dicendum est, quod liberum arbitrium simpliciter, et in sensu diviso potest dissentire, si velit, non autem in sensu composito. Rursus 1 p., quæst. 23, art. 3, dub. 3, in solutione ad 6, sic ait: Aliqui existimant collationem divini auxilii efficacis non esse causam adequatam conversionis in Deum, quia non est sola causa, eo quod simul concurrat liberum arbitrium cum divino auxilio. Et hæc solutio quibusdam Theologis valde placet.*

CAPUT VIII.

NULLUM RELINQUI AUXILIUM SUFFICIENS AD SUPERNATURALEM ACTUM, NEC LIBERTATEM AD NON CONSENTIENDUM GRATIÆ VOCANTI, SI EFFICAX AUXILIUM IN HAC PHYSICA PRÆDETERMINATIONE CONSISTAT.

1. Priusquam declarem in quo efficax auxilium, seu efficacia auxilii posita sit, propositam sententiam falsam esse, ex principiis fidei variis modis ostendam. In recitata ergo sententia duo continentur. Unum est, efficax auxilium illo modo explicatum, id est, ex se physice prædeterminans voluntatem, esse possibile, et de facto dari ad actus supernaturales. Et hoc existimamus falsum esse, quia contrarium est libertati, quam vocant quoad exercitium; et hoc ostendemus capite sequenti. Aliud est, hujusmodi auxilium esse necessarium ad conversionem et actus supernaturales; et hoc censemus esse contrarium divinæ gratiæ quoad sufficientiam ejus, et consequenter etiam libertati, quam vocant quoad specificationem. Et hoc est in hoc capite demonstrandum.

Necessitas physice prædeterminationis repugnat cum sufficientia alterius auxilii. — Quod ergo hujusmodi auxilium efficax non possit esse necessarium ad consensum liberum et supernaturalem præstandum, probatur ostensive; quia auxilium, quod dicitur sufficiens, est vere et realiter ad hoc sufficiens, si liberum arbitrium cum divina gratia cooperari velit; ergo aliud non est simpliciter necessarium. Vel e contrario, si hujusmodi auxilium hoc sensu efficax, ut physice et ex se nostram voluntatem prædeterminans, sit simpliciter necessarium ad supernaturalem actum humanum, seu ad liberum consensum supernaturalem, sequitur eos, qui non convertuntur, non habere sufficiens auxilium ut convertantur, seu ut converti possint. Atque hoc sensu dicimus prædictam sententiam pugnam cum sufficientia gratiæ; quia dum nimium vult efficaciam ejus exaggerare, sufficientiam tollit. Hanc consecutionem viderunt hæretici hujus temporis; unde, cum auxilium efficax constituent in simili motione, ac determinatione voluntatis humanæ a divina, consequenter negant relinqui auxilium sufficiens pro his quibus non datur auxilium efficax. Nam quomodo (inquiunt) sufficiens esse

nobis autem placere non potest, quia in hujusmodi solutione consideratur liberum arbitrium ab istis, quasi causa partialis quæ, conjuncta cum divino concursu, producit effectum conversionis, cum tamen aliter sese habeat res; quia ipsamet concurrentia liberi arbitrii effectus est necessario consequens necessitate consequentiæ ex divino auxilio efficaci. Et paulo ante solutiones argumentorum dixerat, *in Pelagianam hæresim declinare doctrinam dicentem, liberum arbitrium determinare auxilium divinum, quod ex se non erat determinatum, quia alias homo se discerneret; et ideo, juxta doctrinam Catholicam, dicendum esse Deum suo auxilio efficaci determinare liberum arbitrium de se indifferens; et infra, exponens Concilium Tridentinum, repetit superiorem doctrinam. Eandem prius, quamvis brevius et compendiosius, docuit Medina 1. 2, quæst. 109, artic. 10, in fin.; et postea Cumel variis in locis, 1 part., et 1. 2. Alii auctores, qui citari solent in hujus sententiæ favorem, quidam sunt ex antiquioribus, ut Gregorius et Marsil., et hi non loquuntur in speciali de auxilio gratiæ, sed in genere de divino concursu; et de illo longe aliter sentiunt quam hi auctores, nostramque sententiam evidentem docent, ut in superiori libro ostensum est. Quidam vero sunt ex recentioribus, ut Soto, Vega, Driedo, Ricardus, et hi falso citantur; nam quidam eorum nostram sententiam expresse docent, alii non contradicunt, sed plurimum favent, ut videbimus.*

3. *Fundamenta dictæ sententiæ.* — Fundamenta hujus sententiæ partim sumuntur ex variis locis Scripturæ et Conciliorum, quæ soli divinæ voluntati et misericordiæ attribuunt salutem hominis; partim ex divina prædefinitione et prædestinatione, quæ antecedit omnem bonum usum liberi arbitrii, et causa efficax est, et infallibilis omnis hujusmodi usus, qui ad salutem æternam conferre possit; partim ex insufficientia liberi arbitrii, quod nullam vim habet ad efficiendos supernaturales actus, nisi ut instrumentum a Deo motum, et ad talem actionem determinatum; sed hæc fusius proponuntur infra, ubi solvenda sunt, ne iterum ea repetere necesse sit.

potest, cui aliquid necessarium deest? Ita referunt Catholici auctores, qui his temporibus contra eos scripserunt, qui eos non impugnant, eo quod male inferant, sed eo quod hæreticum dogma ex falso principio inferant; neque putant se posse illis satisfacere, illationem inficiando, sed negando efficax auxilium in simili motione consistere, prout infra videbimus. Probat ergo illa consequentia, in qua tota vis nostræ sententiæ quoad hanc partem consistit; quia auxilium sufficiens includit aliquo modo quidquid est necessarium ad effectum, ad quem dicitur sufficiens; sed auxilium datum ei qui non convertitur, nullo modo includit motionem physice et efficaciter prædeterminantem liberum arbitrium; ergo, si hæc promotio physica est necessaria, illud auxilium non est sufficiens.

2. *Solutio argumenti.*— *Refellitur.*— Duobus modis responderi solet: prior est, auxilium, quod est tantum sufficiens, non dici sufficiens ad velle, sed tantum ad posse velle; prædeterminationem autem physice non esse necessariam ad posse, sed tantum ad velle, et ideo illa duo non repugnare, scilicet, quod detur auxilium sufficiens sine efficaci; et nihilominus quod auxilium efficax sit ita necessarium, ut sine illo nunquam homo per solum auxilium sufficiens velit aut consentiat. Sed hæc responsio, neque constare potest in sententia dictorum auctorum, neque simpliciter satisfacere. Primum enim, dicti auctores docent auxilium hoc efficax esse motionem quamdam voluntati impressam, eique inhaerentem, quæ est veluti complementum ultimum virtutis necessariæ ad agendum; ergo non solum est necessarium hoc auxilium ut voluntas velit, sed etiam ut velle possit, quia sine illo virtus voluntatis, imo (ut ipsi aiunt) virtus etiam charitatis habitualiter infusæ, est incompleta, et insufficiens ad actum eliciendum; ergo sine illo auxilio non solum non aget, sed nec potest agere; ergo omne auxilium quod hoc non includit, non potest dici sufficiens, etiam ad posse.

3. Deinde hoc auxilium efficax aut est necessarium per modum principii, aut per modum concursus immediati in ipsum actum. Si dicatur primum (ut necessario dicere debent auctores illius sententiæ, quia non ponunt hoc auxilium esse immediate in effectum aut actum, sed in causam, id est, in voluntatem, ut eliciat actum), si hoc (inquam) dicatur, sequitur hoc auxilium esse necessarium ad

posse velle, et non tantum ad velle; nam, ut supra, cap. 6, declaravi, cum dicitur auxilium ad posse, non est intelligendum ipsum posse esse terminum vel finem ad quem ordinatur auxilium, sed esse quasi effectum formalem, qui confertur per auxilium necessarium, quod datur per modum principii, et confert posse agere; quia, cum datur ut principium ad agendum, cum voluntate constituit integrum principium agendi, et hoc ipsum est dare voluntati ut possit agere; ergo non tantum ad velle, sed etiam ad posse est necessarium hoc auxilium, quia sine illo nondum est constitutum sufficiens principium, nec sufficiens potentia ad agendum; ergo implicat intelligere sufficiens auxilium sine efficaci auxilio. Et confirmatur ex dictis de sufficiente auxilio; ostendimus enim auxilium sufficiens dari per modum principii, cum datur absque actu, et consequenter, ut in eo ordine sit sufficiens, debere aliquo modo includere omne auxilium, quod est necessarium per modum principii, quia non potest dici principium sufficiens, quod non includit quidquid est necessarium in ratione principii; ergo si hoc auxilium efficax est necessarium in ratione principii, sine illo nullum est auxilium sufficiens. Quin potius, ut eodem capite dicebam, si aliquod auxilium interdum dicitur sufficiens ad actum, quem efficere non potest sine alio majori auxilio, quod sit etiam principium actus, illud tale auxilium non potest esse sufficiens proxime, cum per se non sufficiat, sed remote, seu per aliud; ad hoc ostendimus necessarium esse ut sit in hominis potestate, aliquid facere per prius auxilium, quo posterius et majus obtineat, ad efficiendum alium actum. Sic ergo in præsentia, si hoc auxilium efficax est necessarium per modum principii, sine illo nullum aliud poterit esse sufficiens proxime et immediate, ut argumentum factum evidenter concludit. Sed neque esse potest sufficiens mediate; quia per illud nihil potest facere homo quo obtineat auxilium efficax, ut ipsimet auctores illius opinionis frequentius dicunt, ponentes hoc auxilium efficax in sola Dei voluntate, sine ullo respectu ad nostram libertatem, vel ejus usum, ut antecedentem vel concomitantem, sed tantum ut subsequentem; in quo sane consequenter loquuntur, ut statim ostendam.

4. Si vero hoc auxilium efficax dicatur tantum necessarium per modum concursus, verum quidem est tale auxilium, ut actu colla-

tum et exhibitum, esse necessarium ad agendum vel volendum, et non ad posse, quia tale auxilium, hoc modo consideratum, non est aliud quam talis actio, ut manans a Deo. Nihilominus tamen, ut homo ante exhibitum hoc auxilium in actu secundo sit simpliciter potens, et habeat auxilium sufficiens ad talem actum eliciendum, necessarium est ut habeat illud auxilium ita præparatum, seu oblatum ex parte Dei, ut sit in manu et potestate hominis habere illud si voluerit. Nam, ut supra in libro primo dicebam, si concursus est necessarius ad volendum, et voluntas neque actu illum habeat, neque potestate, quia neque illi offertur, neque ipsa quidquam facere potest ut illum obtineat, nullo modo dici potest voluntas moraliter et proxime potens ad volendum. At vero si hoc auxilium efficax, etiamsi dicatur esse per modum concursus, datur per physice præmotionem ad arbitrium divinæ voluntatis, is qui non habet talem motionem, non solum non habet actu concursus, sed neque etiam potens est habere, ut est ostensum in primo libro, et ostenditur inferius cap. undecimo. Igitur non solum non aget, sed neque potens est agere, et consequenter non habet sufficiens auxilium.

Unde tandem concludi potest generalis ratio contra illam distinctionem; quamvis enim gratis demus aliquid esse necessarium ad actionem, quod non est necessarium ad potentiam (quod quidem est verum in concursu actuali, non in actu primo), tamen ad potentiam simpliciter, scilicet, proxime expeditam ad agendum cum omnibus prærequisitis, necessarium est ut homo, saltem in actu primo, seu in potestate sua, habeat quidquid ad actionem est necessarium, quia alias potentia non erit proxima, et præsertim moralis, sed tantum remota et insufficiens; ergo, si auxilium efficax est necessarium ad velle, oportet ut saltem sit in potestate hominis habere illud; alioqui nullo modo dici potest homo habere auxilium sufficiens, et moralem potentiam ad eliciendos hos actus; et consequenter nec voluntati ejus poterit attribui quod illos non eliciat.

Altera evasio.

5. Viderunt efficaciam hujus rationis aliqui ex dictis auctoribus; et ideo aliam solutionem adhibuerunt, dicentes esse in potestate hominis, habentis auxilium sufficiens, habere etiam efficax, si velit vel si non resistat; ideo-

que ei ad culpam attribui quod non convertatur, neque efficaciter a Deo moveatur, quia nunquam caret hac motione, nisi ex aliqua libera resistantia sua. Et merito quidem existimant hoc esse necessarium juxta principia fidei; quia alias plane esset impossibile homini, qui non recipit hoc auxilium efficax, et physice prædeterminationem, converti ad Deum, vel implere supernaturalia præcepta, quia nec habet præmotionem Dei, nec est in potestate ejus habere illam, donec Deus velit suo arbitrio; quamdiu ergo Deus non vult, homo simpliciter non potest. Et sane Patres omnes quos supra citavi, cap. 6, hanc potestatem ex parte hominis existimant simpliciter necessariam, ut ei possit ad culpam attribui quod non convertitur vel implet supernaturalia præcepta. Imo Concilium Tridentinum, sess. 6, cap. 11 et 13, ideo ait præcepta Dei esse possibile, quia vel præcipiunt ut faciat homo quod potest, vel ut petat quod non potest, et Deus, quantum in se est, semper adjuvat ut possit, nec deserit hominem, nisi prius homo deserat ipsum; desereret autem si negaret absolute auxilium simpliciter necessarium, neque illud in manu hominis aliquo modo constitueret, præsertim postquam vocat et excitat illum. Itaque, quod illa responsio sumit, videtur necessario dicendum juxta principia fidei.

6. Sed hinc maxime impugnatur dicta sententia, quia hoc ipsum principium, quod in hac responsione confitetur, non potest cum ipsa sua assertione consistere; quod in simili forma ostendimus, libro primo, cum tractarem de concursu generali ad actus naturales voluntatis necessario, et iterum inferius idem probabimus, excludendo prædeterminationem physice per solam extrinsecam Dei voluntatem; ideo nunc breviter declaratur in hunc modum, nam hoc auxilium efficax dicitur esse qualitas seu entitas quædam supernaturalis, quam Deus efficit in nobis sine nobis; quia non est actus vitalis noster, sed virtus quædam prævia nobis indita ad eliciendum actum vitalem; ergo, quod nobis infundatur talis qualitas, non pendet a nobis, aut a nostro libero arbitrio, ut a cooperante illam entitatem; tum quia non fit a voluntate nostra, ut dixi; tum etiam quia, si fieret, ad illam efficiendam indigeret voluntas alio priori auxilio. Igitur si infusio illius formæ, quæ dicitur auxilium efficax, a libero arbitrio pendet, erit solum ratione alicujus dispositionis libere, quæ a Deo expectatur, ut, illa posita,

statim det tale auxilium, et sine illa non det; neque enim fingi potest alius modus dependentiæ, ratione cujus tale auxilium sit in nostra potestate. Sicut infusio gratiæ habitualis, quia non fit a nobis, sed a solo Deo, non est in nostra potestate, nisi quatenus aliqua dispositio ad illam est in potestate nostra. Quæro ergo quænam sit hæc dispositio ex parte nostra necessaria, vel possibilis ad talem gratiam efficacem? aut enim est positiva, aut negativa tantum. Neutrum autem dici potest.

7. *Nulla potest esse dispositio ex parte nostri ad gratiam efficacem.* — Et imprimis positiva dispositio esse tantum potest per actum aliquem liberum voluntatis, qui debet esse bonus; nam actus malus non est dispositio ad ullam gratiam; actus autem bonus esse potest, vel moralis tantum et ordinis naturalis, et hic non potest esse sufficiens dispositio, præsertim ultima et necessitans, seu infallibiliter secum afferens supernaturalem gratiam auxilii efficacis, cum quo necessario seu infallibiliter conjuncta est hominis conversio et sanctificatio; unde id asserere plane esset Pelagianum; nam hoc modo homo per liberum arbitrium naturaliter operans, se discerneret, et falsum esset illud: *Non est volentis*, etc., ut omittam, hunc ipsum actum bonum moraliter ex divina etiam prædeterminatione pendere, juxta hanc sententiam. Quod si illa dispositio sit aliquis actus supernaturalis, primum hoc est inauditum, scilicet, quod ad contritionem, verbi gratia, sit necessaria alia ultima dispositio; et multo minus verisimile erit id dicere de attritione, vel de prima voluntate credendi; alioqui nunquam possumus sistere in prima supernaturali dispositione. Dices: nonne Concilium Tridentinum, sess. 6, cap. 7, significat per imperfectas dispositiones liberas, præparari hominem a Deo, ut, majora auxilia recipiendo, tandem ad perfectam dispositionem perveniat? Respondetur imprimis Concilium non dicere illum ordinem esse necessarium, sed describere modum magis communem; per se autem contritio non pendet ex imperfectis dispositionibus, ut etiam docuit D. Thomas 1. 2, quæst. 113, art. 7. Deinde Concilium non comparat auxilium efficace ad sufficiens, quia inter hæc non est ordo respectu ejusdem actus, nec potest efficacia auxilii sufficientis pendere ex alia dispositione libera; sed loquitur Concilium de diversis actibus, ad quos diversa auxilia sufficientia et efficacia necessaria sunt. Adde quod, licet homo se disponat libere per actum im-

perfectum, non propterea determinabitur statim ad alium actum perfectum; nec de hoc est lex aut promissio, nec ostendi potest. Et propterea si ita fieret, jam posterior actus non esset in se liber, sed in alio, quod de contritione dici non potest. Adde denique, etiam ad priorem actum, quicumque ille sit, necessariam esse divinam prædeterminationem; nam esse dicitur moraliter bonus et supernaturalis; alioqui si ad illum negetur necessaria, eadem ratione negari poterit de reliquis. Ponamus ergo illum actum esse orationem vel petitionem talis auxilii; hanc ergo ipsam orationem homo fundere non potest, nisi velit; non autem potest velle, nisi ex gratia Spiritus Sancti, quia, *quid oremus, sicut oportet, nescimus, sed Spiritus postulat pro nobis* (Roman. 8); si ergo homo vult petere auxilium efficace ad contritionem, jam ergo habet auxilium efficace ut velit orare; ergo indiget etiam prædeterminatione physica ad illam voluntatem orandi. Prædeterminatio ergo ad illum actum non erit in potestate hominis; alioqui quærenda erit alia dispositio, et infinite procedetur; ergo ille actus, qui dicebatur esse dispositio ad alteram motionem, non est in potestate hominis; ergo simpliciter humana conversio, seu consensus liber non est in hominis potestate.

8. Quod vero nulla negativa dispositio excogitari possit, quæ moralis sit et libera, et ad hoc auxilium efficace necessaria aut sufficiens, certissimum est, et fere extra controversiam inter eos Theologos, qui auxilium efficace ponunt in hac physica prædeterminatione inhærente nostræ voluntati. Sed quia inferius, cap. 12 et 13, ex professo probandum hoc est, respectu auxilii per modum concursus, et rationes sunt eadem, et sub eadem forma applicari possunt, ideo necesse non erit eas hoc loco proponere.

9. *Summa et conclusio totius discursus.* — Relinquitur ergo satis (ut existimo) probata illa consequentia, si voluntas hominis, excitata et præparata per gratiam excitantem, non potest consentire, nisi prius natura in se recipiat aliquam qualitatem, vel entitatem quam a solo Deo pro illius voluntate recipere potest, solusque illam recipit qui actu convertitur, sequitur (inquam) primo eum, qui non convertitur, simpliciter non posse converti, quia neque habet, neque sua libertate habere potest virtutem completam et sufficientem ad se convertendum. Sequitur secundo hujusmodi hominem non habere auxi-

lium sufficiens ad suam conversionem; quia neque actu habet omnia principia necessaria suæ conversionis; unum enim ex his principis est hoc auxilium efficace, quod non habet; neque in morali potestate ejus positum est ut illud habeat, ut satis declaratum est. Sequitur tertio, eum qui non consentit vocationi, quantumvis in ratione excitantis gratiæ sufficienter excitari videatur, nunquam tamen peccare non consentiendo gratiæ excitanti; quia nunquam fuit in manu ejus consentire; siquidem neque habuit efficace gratiam, neque quidquam facere potuit ut illam haberet; sine hac autem potestate non potest carentia actus culpæ attribui, ut ex Concilio Tridentino et Patribus in superioribus probatum est, et est per se evidens. Sequitur etiam quarto illam carentiam actus non esse ex libertate, sed ex necessitate ob impotentiam habendi actum. Patet sequela ex duobus principis supra positis. Unum est, usum liberum in carentia actus non esse sine potentia morali et proxima operandi. Aliud est, eum qui non consentit vocationi, carere (juxta sententiam quam impugnamus) potentia proxima ad consentiendum vocationi, quia caret principio ad illam eliciendam necessario, quod nullo modo habet in potestate sua. Atque ita tandem sequitur ex necessitate auxilii efficacis, hoc modo declarati, tolli libertatem in non efficiendo supernaturales actus; quia, ut dixi, hoc nunquam proveniet ex libertate, sed ex impotentia. Cum ergo hæc omnia corollaria aperte falsa sint, et illationes non conjecturis tantum, sed efficacibus rationibus niti videantur, dictam sententiam falsam esse vehementer persuadent.

CAPUT IX.

AUXILIUM EFFICAX NON CONSISTERE IN ALIQUA GRATIA EXCITANTE PHYSICE PRÆDETERMINANTE VOLUNTATEM AD EXERCITIUM ACTUS.

1. Demonstrandum jam est, hujusmodi gratiam, prædeterminantem physice, non solum necessariam non esse, verum etiam neque possibilem respectu actus vere humani ac liberi. Quod ut clarius et distinctius fiat, prius id ostendemus de gratia excitante, postea de reliquis.

Excitans gratia non prædeterminat physice voluntatem. — Probatio ex definitione Concilii Tridentini. — Dico igitur imprimis nullam

esse excitantem gratiam, quæ physice prædeterminet voluntatem. In qua assertionione vix est nobis controversia, etiam cum auctoribus contrariæ sententiæ; nam, si attente legantur, ipsi non tribuunt physicam prædeterminationem alicui excitanti gratiæ, sed alteri qualitati, prout undecimo capite videbimus, quamvis (quod valde observandum est) testimonia omnia, quibus ad suam sententiam confirmandam utuntur, de gratia excitante loquantur; sed hoc ideo eis accidit, quia non satis inter has gratias distinguunt, ut unicuique suum munus attribuant; sed quælibet verba generalia Scripturæ aut Conciliorum vel Sanctorum ad suum sensum accommodant; re tamen vera non sentiunt gratiam excitantem determinare physice voluntatem. Neque existimo posse id affirmari. Quod primum probo ex decreto Concilii Tridentini, sess. 6, c. 5, et can. 4, ubi generaliter definit, tangente Deo cor hominis per Spiritus Sancti illuminationem, quod paulo antea excitantem gratiam vocaverat, posse hominem vel inspirationem illam recipere libera voluntate, cum Dei gratia adjuvante ad justitiam se movendo, vel illam pro sola sua libertate abjicere, seu, quod idem est, ei, si velit, dissentire. Nam imprimis hæc definitio, ut dixi, est expressa de gratia excitante, et cum sit doctrinalis, etiam est universalis; alioqui, nec satis explicasset Concilium veritatem fidei, nec satis confutasset hæreticorum errorem, neque aliquid firmum, quod omnibus utile esset, docuisset. Nam posset quispiam dicere illud esse verum de quodam remisso tactu, seu levi inspiratione divina, non vero de forti et efficaci. Quod etiam dicent hæretici Lutherani. Quapropter reprehensione digna est quorundam interpretatio, dicentium loqui Concilium de inspiratione sufficiente, et non de efficaci; nam si hoc verum est, quomodo illa definitione damnatur hæresis Lutherana, quæ non cuilibet, sed efficaci gratiæ tribuit nostræ voluntatis determinationem seu necessitatem? Item, juxta illam interpretationem, quomodo verum est quod ait Concilium, inspirationem illam talem esse, ut liberum arbitrium cooperando divinæ gratiæ possit illi consentire? Non enim potest consentire, nisi habeat gratiam excitantem in suo ordine efficace, præsertim juxta opinionem quam impugnamus.

2. *Alterata fuga refellitur.* — Neque enim hic locum habet vulgaris illa fuga, scilicet, posse quidem, sed nunquam esse facturum cum sola illa gratia excitante, nisi majorem